

terhed) og saaledes ere de paa en Maade afrevne fra Sammenhængen med det Efterfølgende, og, forsaavidt de ikke skulde blive læste i denne Sammenhæng, troer jeg ikke, at de ville finde synderlig Gjenklang i Kjøbstæderne (Munterhed); naar det derimod læses i Forbindelse med det Følgende, hvor det hedder: „naturligviis naar de tages i Betragtning, at de Byrder, de Afgifter, som nu alene hvile paa Kjøbstæderne i mange Retninger, ogsaa fordeles paa Landet“, — da viser det sig vistnok noget, anderledes; men da troer jeg heller ikke, at der kan være nogen Udsigt til, at disse Privilegier enten idag eller imorgen skulde blive Kjøbstæderne berøvede.

Ordf. Derfom der var Spørgsmaal om at dele Indquarteringsfondet idag, skulde jeg med større Interesse følge den sidste ærede Taler i hans Betragtninger over, hvem dette Fond tilhører. For Diebliffet troer jeg, at man kan blive staaende ved, at det tilhører Kjøbstæderne, hvilket Udvalget har erklæret for utvivlsomt og Generalindquarteringscommissionen i Forening med Indenrigsministeriet ligeledes udtalt sig for. Naar Kjøbstædernes Ret til Indquarteringsfondet er anerkjendt af Rigsdagen og Regjeringen i Forening — og det er at formode, at dette vil skee, — saa ville Kjøbstæderne nok blive enige om Delingen. Det Raisonnement, der er ført i det Andragende, der er indkommet fra Communalbestyrelsen i Helsingør, Pag. 10, forekommer mig iøvrigt at have Noget for sig, uden at jeg dog skal erklære det for useilbart.

Med Hensyn til de beqvarterede Byer troer jeg, at det vil være passende her at udtale som Resultat af de Forhandlinger, der sidste Gang saavel som idag have fundet Sted, at disse Byer, uanset om den i Udvalgets Betænkning Pag. 6—7 omhandlede Lov udkommer til Efteraaret eller ikke, ikke alene ville

erholde fuld Erstatning for de Præstationer, som de udrede til Indquarteringen i Overeensstemmelse med Forordningen af 15de November 1816, men ogsaa Erstatning for de Gjenstande, hvorfor Godtgjørelse ikke udtrykkeligt er tilsagt i denne Forordning, men hvorfor Erstatning i de senere Aar har været dem tilbeelt. Jeg mener, som sagt, at disse Erstatninger ville blive udredede, uanset om den omtalte Lov udkommer, skjøndt jeg med Udvalget er fuldkommen enig i, at det vil være rettest, at Loven udkommer for at regulere Forholdet og sikkre Kjøbstæderne Godtgjørelse i Fremtiden, uden at den bliver afhængig af Forhandlingerne om Finantsloven i de enkelte Aar.

Under Sagens første Behandling udtalte jeg det Ønske, som upaatvivlelig flere Kjøbstæder nære, at den Godtgjørelse for Indquarteringen, som tilkommer dem, maatte liquideres i det Beløb, de vilde have at udrede i Ligningskat, da de ellers vilde see sig i den Nødvendighed at maatte ligne paa Indvaanerne ikke blot de Udgifter, som Indquarteringen medfører, men ogsaa det Beløb, Kommunen vil have at indbetale i Ligningskat. Den høitærede Indenrigsminister afgav under Sagens første Behandling ikke nogen, som det synes mig, aldeles tilfredsstillende Erklæring herom; men, da da den høitærede Finantsminister, som jeg seer, idag er tilstede, haaber jeg, at han vil see sig istand til at gi ve en Erklæring, der vil være tilfredsstillende for Kjøbstæderne. Skulde der være nogen Hindring for en saadan Liquidation, tvivler jeg ikke paa, at Finantsministeriet enten ved at gjøre passende Forskud eller paa anden Maade vilde komme Communerne til Hjælp, og derved forebygge, at en uhenigtsmæssig høi Ligning maa finde Sted, blot for nogle faa Maaneder tidligere at kunne gjøre Indbetalingen af Skatten til Finantskassen, af hvilken Indquarteringsudgifterne ført efter ville være at refundere.